

Hoofdstuk 1

Met een klap waait een sterke windvlaag de deur achter Elisabeth dicht. Ze schudt enkele verdwaalde sneeuwvlokken uit haar ravenzwarte haar. Brrr, krachtig wrijft ze met haar handen over elkaar, in een wanhopige poging om ze warm te krijgen. Dat mensen überhaupt met dit weer naar buiten gaan. Alhoewel, het dorp lag er dit jaar weer verlaten bij. Tijdens haar wandeling kwam ze slechts een handjevol mensen tegen.

Snel loopt ze door en gooit met een zwierige zwaai haar mantel over de kapstok. Hoewel het pas midden op de dag is, is het al pikkedonker door het gure winterweer. De wind loeit om het kasteel heen en door alle kieren en gaten waaien sneeuwvlokken naar binnen.

Ik mag dan ondoord zijn, de kou jaagt zelfs dwars door mijn botten heen.

Haar voetstappen echoën door de lege ruimtes als ze naar de woonkamer loopt. Een klein miezerig vuurtje brandt in de open haard, het schijnsel vormt grillige, spookachtige schaduwen in de kamer. Haar ogen lichten fel op in het schemerdonker van de kamer. Gauw gooit Elisabeth nog wat hout op het vuur waardoor het wat oplaait. Stram en stroef van de kou in haar botten en spieren neemt ze plaats in de fluweel rode sofa voor de open haard. Met haar vingers wrijft ze over haar slapen.

“Die verdomde migraine ook iedere keer.”

Langzaam begint ze te ontgooien en te ontspannen. Tot het vuur opeens haar aandacht trekt. Verbaasd staart Elisabeth naar de vlammen in de open haard. Ziet ze dat nou goed? Hoe vaak ze ook in haar ogen wrijft, het beeld verandert niet. In de vlammen vormt zich een gezicht dat ze uit duizenden herkent. Even vlug als het verschijnt, verdwijnt het gezicht weer.

“Het moet het bloed geweest zijn. Zeker een geïnfecteerd persoon, ik moet ook beter opletten.” Een zucht van opluchting ontsnapt haar.

Ondanks het knapperende haardvuur trekken de rillingen over haar rug. In de hoop de kou te verdrijven slaat Elisabeth een fleecedeckentje om haar schouders en haar armen om haar knieën.

“Elisa, hoeveel slachtoffers moeten er nog vallen? En waarom kwel je jezelf zo erg op deze kerstnacht door alleen te zijn?” echoot een stem in de stilte.

Geschrokken springt Elisabeth uit de sofa. Sissend en grommend, als een bange kat of hond, ontbloot ze haar hoektanden en kromt haar handen tot klauwen.

“Wie zei dat? Wie is daar?” Naarstig kijkt ze om zich heen.

Met een klap zwaait er een raam open en blaast een sterke sneeuwstorm hopen sneeuw naar binnen. Verbaasd loopt ze naar het raam, ze zou toch zweren dat het goed dicht zat. Sterker nog, het is het enige raam dat in geen

eeuwen open was geweest.

Met al haar kracht duwt Elisabeth tegen het raam, maar de sneeuwstorm blaast het iedere keer weer open.

Bam! Met een klap sluit het raam zich weer.

“Hèhè.” Opgelucht veegt Elisabeth het zweet van haar voorhoofd.

Plots walmt er een geur van brandhout gemengd met een vreselijke stank, als van verbrand vlees, haar neus binnen. Ze draait zich razendsnel om, in de volle verwachting dat de woonkamer in lichterlaaie staat. Er is niets bijzonders. Geen enorme vuurzee, geen meubels die tot as zijn vergaan, geen verzengende hitte, niets.

“Word ik nou gek of wat?”

Spiedend kijkt ze om zich heen wie deze misselijkmakende grappen op zijn geweten heeft. Haar lange vingernagels boren zich in haar handpalmen, ze is nog steeds alleen in de ruimte.

“Een warme kruik en een warm bed zullen me vast goed doen,” mompelt ze in zichzelf.

Voetje voor voetje schuifelt ze de koude trap op, nog steeds op haar hoede. Ieder geluid eechoot alle kanten op, en vertienvoudigd in haar hoofd. Kreunend sleept ze zichzelf naar haar slaapkamer. Het warme bad laat ze voor wat het is, de vermoeidheid in combinatie met de migraine maken het bed veel aantrekkelijker.

Met een ruk trekt ze de gordijnen potdicht, zodat er geen enkel straaltje licht naar binnen kan. Niet dat er veel licht is, door de sneeuwstorm en het gebrek aan straatlantaarns rondom haar kasteel is het nagenoeg pikkedonker, zowel binnen als buiten.

Ze verwisselt haar kleding voor haar nachtjapon en kruipt onder de lakens. Er staan dan wel niet veel meubels in het kasteel, haar hemelbed met voile gordijnen, hand gekerfde eikenhouten palen en rijke versieringen van wijnranken en bloemmotieven is het pronkstuk in het kasteel.

Onrustig draait en woelt Elisabeth in haar bed, ze kan de slaap niet vatten. Iedere keer spookt het beeld van het gezicht in de vlammen weer voor haar op. Het gezicht dat voor haar zoveel herinneringen oproept en ze nooit van haar eeuwigheid zal vergeten.

Net als ze eindelijk een beetje begint weg te doezelen, weerkaatst en eechoot er een geluid vanuit de diepte van haar kasteel tegen alle muren omhoog. Het geluid kan niet uit de kelder komen, daar is niemand. Sinds Alonzo er niet meer is, is zij de enige in het kasteel. Eerst kan ze het geluid niet thuisbrengen, dan herkent ze het plots; het bulderende geluid van vuur!

Met gespitste oren luistert Elisabeth aandachtig. Het geluid zwelt langzaam aan, alsof het omhoog kruipt. Ze gaat rechtop in haar bed zitten. Van achter een kier bij de deur verschijnt een oranje gloed. Verstijfd van

angst zit Elisabeth, als gehypnotiseerd te staren naar het tafereel. Even plots als het begon, lijkt alles te stoppen. De gloed dooft en het geraas van het vuur verdwijnt. Ze haalt opgelucht adem, maar de angst verlaat haar lichaam niet helemaal.

“Het moet een droom zijn, door de migraine droom ik nu gewoon zo levendig dat alles echt lijkt. Ja dat is het, vast en zeker,” probeert Elisabeth zichzelf moed in te praten.

Vanuit het niets echoot een bulderende stem door de ruimte en met een ruk trekt iets de gordijnen van haar bed open. Verstijfd van angst staart Elisabeth naar de verschijning voor haar; spookachtig wit en haast zo doorschijnend dat ze kan zweren dat ze er dwars doorheen kijkt. Haar hart herkent de verschijning meteen, haar hoofd weigert het te geloven.

“W..w..w wie bent u en wat moet u hier?”

Een holle stem antwoordt met luide echo: “Wat? Herken je mij dan niet meer? Ben ik voor jou niets meer dan een vage herinnering uit een ver verleden?”

“Natuurlijk herken ik je,” stamelt Elisabeth, “maar dat kan niet, je kan hier niet zijn.”

“Waarom? Omdat ik mijn eeuwigheid ben verloren?”

Oranje vlammen omlijsten de verschijning die tegelijkertijd lijkt te druipen van het water. Zo nu en dan maakt hij een luid gekreun, als de vlammen ineens weer oplaaien en hem een spookachtig schijnsel geven. Een keten, waaraan geen eind lijkt te komen, zit om zijn middel gewikkeld.

Als Elisabeth een moment haar angst weet te overwinnen en de keten nieuwsgierig bekijkt, ziet ze dat er allerlei dingen aan hangen. Zoals een schakelarmband die je vroeger van je moeder kreeg, zo één vol met bedeltjes. Alleen zijn deze bedeltjes van loodzwaar gietijzer; één bedel lijkt een druppel bloed voor te stellen, weer een andere een dodenmasker, een vleermuis, een maan.

Nog steeds bevat Elisabeth met haar hoofd niet wie of wat er voor haar staat. Ja, ze weet dat het haar geliefde en lang verloren Alonzo is. Dat kan echter niet, hij heeft vorige eeuw zijn eeuwigheid verloren.

“Vraag me niet wie ik ben, maar vraag me wie ik was,” galmt Alonzo’s stem.

“O..oké,” stottert Elisabeth, “wie was je?”

“Ik was net als jij hardvochtig, onverschillig, genadeloos hard en in staat tot de gruwelijkste dingen zonder ook maar een greintje gevoel. Kijk wat er van mij is geworden. Een schim, een vage verschijning, verdoemd en gedoemd om te leven in de hel die hij zelf heeft gemaakt.”

Een gepijnigd gekreun weerklinkt opnieuw, zodra de vlammen weer oplaaien.

“Die hitte, die vervloekte hitte, het houdt nooit op. Iedere keer maar weer het herbeleven van de gruwelijkheden die ik heb gedaan vanuit de ogen van mijn slachtoffers. De horror, de gruwel, de angst... ik zie het steeds voor ogen en niets kan ik doen om het tij te keren.”

“Wat kom je doen?” Nog steeds staart Elisabeth vol angst en ongeloof naar Alonzo.

“Ik kom je waarschuwen!”

“Waarschuwen? Ik begrijp het niet, we waren toch goed bezig, jij en ik. Weet je nog dat we elke avond op jacht gingen?” Een flauwe glimlach verschijnt er op Elisabeth ‘s gezicht, als ze terugdenkt aan die tijd.

“Jacht!” buldert Alonzo, zijn stem is zo luid dat zelfs de ramen trillen. “De mensen, medelijden, mededogen dat waren mijn zaken. De jacht was maar een druppel en toch verblindde het me. Ik werd onverschillig, gevoelloos. De bloedlust dreef me ver van wie ik werkelijk was.”

Alonzo’s stem doet Elisabeth ineenkrimpen en beven.

“Luister,” vervolgt Alonzo zijn relaas, “ik heb niet veel tijd meer. Ik ben hier om je te waarschuwen, er is nog een kans voor jou om dit lot dat ik draag te ontlopen.”

“H... hoe bedoel je?” Elisabeth struikelt bijna over haar eigen woorden.

“Jouw keten is tien keer zo lang als die van mij Elisa. Je zult drie bezoekers krijgen.”

“Met de maatregelen van nu is dat precies binnen de marges,” probeert Elisabeth wanhopig grappig te doen.

Totaal onverstoord, alsof hij het niet hoorde, gaat Alonzo verder: “Om je lot te ontlopen, moet je drie bezoekers ontvangen en naar ze luisteren. De eerste zal komen bij de avondschemer, de tweede bij het schijnsel van de volle maan, en de derde bij het ochtendgloren.”

“Maar dan kan ik niet jagen!” sputtert Elisabeth tegen.

Plots laaien de vlammen zo hoog op dat ze tot aan het torenhoge plafond reiken, even vreest Elisabeth dat haar slaapkamer in vlammen op zal gaan. Alonzo is totaal gehuld en omgeven door de vlammen, zijn stem echoot in de stilte van de nacht. “Onthoudt dat dit voor je eigen bestwil is Elisabeth!” Dan verdwijnt hij.

Het duurt een poosje voor het trillen is gestopt en Elisabeth weer enigszins tot zichzelf is gekomen. Voetje voor voetje schuifelt ze naar de deur. Uiterst behoedzaam checkt ze de sloten en grendels, ja alles zit nog op zijn plek. Nergens zijn er roetplekken of andere tekens te vinden dat er vlammen waren in haar slaapkamer. Doodmoe van alles ploft ze weer terug in haar bed en zakt met haar hoofd diep in het kussen.